

'Els pitjors discos de...', per Guillem Vidal

El periodista musical reflexiona sobre els discos fallits que, així i tot, ajuden a entendre el context de l'artista

Guillem Vidal | Juan Miguel Morales

Recordo una conversa de fa tres o quatre estius amb el músic -i melòman- **Alex Torío**. Em deia que, a casa, hi tenia alguns milers de discos però de relativament pocs autors. "M'interessa furgar en carreres llargues, en aquells músics que són corredors de fons", em comentava entre xarrup i xarrup d'un còctel al qual va tenir l'amabilitat de convidar-me. Res, per tant, d'abastir-se únicament dels discos imprescindibles de sinó també d'aquells que, per als seus autors, van significar monumentals trompades però que, tanmateix, ajuden tant com els altres a entendre l'obra d'un artista en tota la seva magnitud. Són suposats naufragis com *Trans* (Geffen, 1982) de **Neil Young**, *Down in the Groove* (Columbia, 1987) de **Bob Dylan** o *Dirty Work* (CBS, 1986) de **The Rolling Stones**, per citar-ne alguns dels famosament vilipendiats, que de ben segur no aguanten la mirada als majestuosos i llegendaris *Harvest* (Reprise, 1972), *Blonde on Blonde* (Columbia, 1966) o *Sticky Fingers* (Rolling Stones Records, 1971) però que, amb totes les seves desorientacions vitals i males produccions, ens donen també pistes d'allò més valuoses per endinsar-nos de manera més precisa a les biografies dels seus autors.

Vaig tornar a pensar en la xerrada amb en **Torío** quan, el 6 de març passat, va morir **Pau Riba** i vam tornar a escoltar i, un cop més, celebrar les excel·lències de *Dioptria* (Concèntric, 1969-70) o *Jo, la donya i el gripau* (Edigsa, 1971), discos fantàstics i fites de la música en català, ja ho sabíem. Però... i *Amarga crisi* (Edigsa, 1981)? O *Disc dur* (On The Rocks, 1993)? El fet que a

molts d'aquests discos, com a tantíssims altres dels nostres herois de la Cançó, els urgeixi una reedició i malauradament estiguin només disponibles en plataformes com Youtube -l'endemà que ens deixés **Pau Riba**, per cert, era impossible trobar cap dels seus discos en la immensa majoria de les botigues de discos del país i, en molts casos, ni tan sols a Spotify!- no hauria de ser raó per mantenir-los en l'ostracisme i no tenir-los en consideració.

És possible que *Transnarcís* (Edicions de l'Eixample, 1986), un disc-objecte amb vuit flascons de perfums, no arrossegui l'aura del **Pau Riba** de Formentera, però està ple de detalls que ajuden a comprendre l'autor de *Rollo rock* (Edigsa, 1979) en tota la seva dimensió. Estem d'acord que *Qualsevol nit pot sortir el sol* (Edigsa, 1975) és insuperable, però difícilment tindríem una imatge completa i precisa de **Sisa** sense tenir en compte la seva transmutació en **Ricardo Solfa** o discos com *Ni cap ni peus* (K. Industria Cultural, 2008). **Els Pets** van trobar la fórmula amb *Sol* (Discmedi, 1999) i *Respira* (Discmedi, 2001), però no els acabàrem d'entendre si ignoréssim que, anys abans, en un disc que ells són els primers que detesten però que, no obstant això, explica coses d'un lloc i un moment, frisaven per una vida de "Cervesa, nenes i rock'n'roll".

Som els primers que, quan mirem enrere, ens adonem que, en les nostres vides, hi ha triomfs i alegries però també, i sobretot, algun moment ridícul i un munt de projectes fallits sense els quals -ai las!- no seríem el que som. Ens retrobarem d'aquí a quatre mesos. L'àlbum *Human Touch* (Columbia, 1992), de **Bruce Springsteen**, m'espera impacientment al tocadiscos del menjador.